

Els peixos d'impermeable.

En un establiment del carrer d'En Ferran s'exhibeix una mena de cossiet el cendrer del qual és de tela impermeable. En la concavitat d'aqueix cendrer hi neden tranquil·lament uns peixos. Els transeunts no s'admiren pas de l'impermeabilitat de la tela; s'admiren de la resistència vital d'aquells animalets sotmesos a la dura esclavitut d'un atuell de goma. Els peixos de colors han gaudit sempre d'una certa fama de peixos acomodaticis, però ningú es sab avenir que suportin aquell líquid, el qual deu ésser fusió de matèries nocives, una mena d'aigua de quitrà amb regust i olor de lligacama. I els tals peixos no demostren pas cap símptoma d'enverinament; es belluguen i cuegen, fan remoure els ulls i les ganyes amb la mateixa parsimònia linfàtica que'ls de globo, de safareig o piscina domèstica. Adhuc diríeu que d'un temps ençà, senten la proximitat de la primavera i es lliuren a desficioses manifestacions apassionades. I certament resulta un poc inexplicable aquesta adaptació a la vida comercial, a la reclosió arbitrària, forçosa i absurda en una botiga, rubleria d'objectes inexplicables i antitètics per un peix. Imagineu-se quina idea tindran aquelles petites existències del que és el món! A son entorn tot va contra l'aigua. Gorres, abrics, sabates, botes fins a mitja cuixa i altres endròmines fantàstiques han sigut fabricades per

a detençar-se d'un element indispensable a la vida llur. I ells condemnats encara a fer la propaganda de tot aqueix material de guerra i a respirar les seves emanacions i a veure'l decorar les riberes de la minúscula llacuna on sojornen! Quins sonets bucòlics escriurién aquests peixos si fossin poetes? Quins paisatges pintarién si fossin artistes? Quin concepte de la magnificència de Déu arribarién a formar si fossin teòlegs? Quina especial higiene aconsellarién si fossin metges? Quina ètica prescriurién si fossin moralistes? No els trobaríem en contradicció constant amb les il·lissares de riu, amb les tunyines del mar i amb les anguilles de rec? No discutiríem encara amb els patriarques de sa mateixa rassa, infectes exploradors de llots, panxa-contents de viver, germans de la molla de pa remullada?

Consideracions semblants, però no tan pregones han induït al públic a creure que existia una espècie de peixos d'impermeable. Si no els destorbés la nosa del vidre les gents els tirarién engrunes de "chiclet" per enlleminar-los, els serviríen bullits en cas de "cattarro intestinal" i els nois d'estudi els pescarién de viu-en-viu per a fer-ne tiragomes.

El més terrible és que suggereixen a l'home pensador el dubte neguitós de si és ell, dintre els sistemes còsmics infinits, un peix reclam, ficat en una basseta impermeable.